

den Paagjældende overfaldr en Anden, hvor han med Hensigt vil paaføre en Anden Skade, eller han maatte finde, at den var rimelig eller sandsynlig. Denne Straf er altsaa kun for Volds-gjerninger. Jeg skal gjøre de ærede Forslagsstillere opmærksomme paa, at det er Straffelovens §§ 204 og 205, hvor dette omhandles, medens derimod det Tilfælde, som der her kan være Spørgsmaal om, omhandles i Straffelovens § 207, som fastsætter, hvorledes den skal straffes, som af Magtsomhed kommer til at paaføre Nogen saadanne Under; men denne er meget mildere end Bøttemønstrene i Lovforslaget, som de Herrer have optaget af den norske Lov; thi den fastsætter i saa Tilfælde ikke Andet end Bøder og Fængselsstraf, medens Straffen i deres § 2 i saa Tilfælde kan stige indtil 3 Måns Strafarbejde. Jeg haaber, at jeg har udtalt dette tydeligt nok, for at et eventuelt Udvalg kan blive bekendt med, hvad jeg saaledes har fremsat. Hermed skal jeg slutte.

Justitsministeren. Det har selvfølgelig ikke kunnet være mig overraskende, at et Lovforslag som det foreliggende er blevet indbragt i denne Samling, dels efter den Maade, hvorpaa en lignende Sag blev sluttet i forrige Samling — nemlig ved en Dagsorden, som gik ud paa at opfordre Regjeringen til at fremkomme med Forslag i denne Retning — og dels ifølge den store Stemning, som det ikke er mig ubekendt findes paa mange Steder og i mange Kredse i Landet hos meget forskellige Samfundsklasser samt hos Folk af meget forskjellig Dannelselse og Oplysning, for at gaa frem i den Retning, hvori dette Lovforslag gaar. Ikke desto mindre maa jeg begynde med at udtale, at jeg i denne Sag ganske staar paa samme Standpunkt som min ærede Forgænger paa denne Plads. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (H. Nielsen) haabede, at denne Sag vilde kunne fremmes, i det ikke mindre end to Ministre havde stillet sig velvillig til den, og en af dem havde endog indbragt et Lovforslag, som i væsentlige Henseender var overensstemmende med det foreliggende. Jeg ved ikke, hvorvidt det ærede Medlem henteget min nærmeste Forgænger til en af disse to Ministre; men hvis han har forstaaet min ærede Forgænger saaledes, at han skulde have udtalt sig gunstig for paa nærværende Tidspunkt at gennemføre en Reform som den, der indeholdes i dette Lovforslag, tror jeg, at han noget har misforstaaet ham. Min Stilling til Sagen er den, at jeg vilde anse det for at være urigtigt, om man paa nærværende Tidspunkt vilde gennemføre en Reform som den, hvortil dette Forslag skulde afgive Grundlag. Jeg erkjender ikke blot, at der — som jeg sagde — paa mange Steder og i mange Kredse er en Stenning for, hvad man kalder Frihed paa dette Omraade; men jeg erkjender ogsaa, at de ærede Forslagsstillere virkelig med Alvor have sagt at bringe saa

megen Betryggelse og Garanti ind i deres Forslag, som det var muligt, og at de navnlig have sagt at indbetomme forskellige af de Udtalelser, som i forrige Samling fremkom fra min Forgængers Side. Derom vider navnlig, hvad der er optaget i § 1 under Extra b. Jeg forstaaer dette Stykke saaledes, at der sættes Straf for den, som foranlediger Udbredelsen af smitsomme Sygdomme, foretager farlige Operationer eller griber ind i den bestaaende Ordning af Sindsygepleie eller Fødsels-hjælp, og navnlig det Sidste forstaaer jeg saaledes, at det er Meningen at nedlægge Forbud imod at etablere og indrette Anstalter til deri at pleie Sindsyge, ligesom at man overhovedet vil forbyde at yde den Fødsels-hjælp, som nu ydes af Læger. Jeg antager, at dette er Meningen; men jeg skal bemærke, at jeg tror, at Redaktionen i saa Fald maa blive noget anderledes; dog er dette jo mere ligegyldigt, naar vi blot ere enige om, hvad der skal fortaas dermed. Jeg erkjender altsaa, at der hos de ærede Forslagsstillere har været en meget alvorlig Bestræbelse tilstede for at tage de Hensyn, som man var bleven gjort opmærksom paa nødvendigtvis maatte tages med Hensyn til denne Sag; men ikke desto mindre vilde jeg som sagt ikke anse det for rigtigt, om man i dette Dieblit vilde foretage en Forandring som den, hvorom der her er Tale. Naar man overhovedet spørger, hvorfor en saadan Forandring skulde gennemføres, er der fremsat to forskellige Arter af Grunde derfor. Den ene Række af Grunde gaar væsentlig ud fra den Betragtning, at det skulde være stridende imod det almindelige Frihedsbegreb og imod den Fordring, som i alle Forhold maa stilles til Frihedens Gjemmensførelse, at der dels lægges Hindringer i Veien for, at Folk kunne henvende sig om Hjælp til den eller dem, til hvem de have Tillid, og dels, at der lægges Hindringer i Veien for, at de, som tro at kunne yde Bistand, ogsaa maa gjøre det. Ved denne almindelige Betragtning skal jeg ikke dvæle længe. Der er, som ogsaa udtalt af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, ingen Lov, der forbyder nogen Mand eller Kvinde at søge Raad eller Veiledning hos den, som de tro er i Stand til at kunne yde et saadant Raad. I den Henseende er der ingen Indskrænkning i Friheden; men den Indskrænkning, som gjøres i det almindelige Frihedsbegreb, er den, at det ikke tillades Alle at yde Hjælp. Jeg skal iøvrigt indrømme, at man ad Omveie omtrent kan komme til, eller i alt Fald ønsker at komme til det Resultat, at man frit kan henvende sig om Hjælp til hvem man vil; men jeg tror, Alle ville erkjende, at man ikke kan eller ikke bør paaberaabe sig Raad paa Frihed for den Enkelte, naar det kan paavises, at en saadan Frihed udsætter store Interesser og navnlig Samfundet for Fare. Det egentlige Spørgsmaal bliver altsaa dette — og jeg skal indrømme, at der derom kan have forskellige